

Noortmest nähes largas neiuse trepist alla, tõusis jalutse peale püsti ja hakkas pehme, walge lättega tema laela ümber kinni, naerdes ja nuttes hüüdes: „Sina kallid mees, küll mina nüüd näen, kuidas Sa lord oma laasa eest muret kannad. Kui tahad, siis läheme homme kirisherra ette.“

„Ja,“ ütles Juurish, „teeme seda. Aga nüüd armule, too kaks pudelit kõige wanemad mõdu.“ „Kes nüüd juua tahab?“ küsis neiute imestuses. „Mitte meie,“ naeratas Juurish, „wanale tahan neid wita.“ Juurish mõtles muidugi kuu peale, Mareilis arwas teda aga oma isa peale mõtlema, lippas alla ja oli pea pudelitega tagasi, sest ka selder oli kuupaikestest täidetud. Siis lahkusiwad noored inimesed õnna südamega; Mareilis läks oma tuppa ja Juurish sõitis kuu poole.

Kuu oli selle aea ütsifilmi teldre ntsse peale wahtind ja ei pannud tähele, mis kõrwal sündis. „Olete üksford siin“, ütles tema poolnõrkend hädlega.

„Wõtke heaks,“ ütles Juurish.

Kuu oli ilka weel pilwehõlma kinnipidand, nüüd laskis seda aga lahti, sest mõlemi käega oli temal pudelite kallal tegemist.

Keda aga kuu ei näinud, se oli wana ristteefisand, kes pilwe talle wälja astus. „Äsi lähed torda,“ ütles Saatau hirwitates; oota ja, ei ja

mind enam mu töö juures täilita. Aga kas näed neid Vittawlasti. Kuhu hobuse labja mahub, senna uad sõidawad. Pean lord omad müürid ülewaaatama, muidu tormawad need drogonid läbi põrgu. Nende sõnadega nihkus waenlane taselest kuu järele.

Teisel homikul läks Juurish oma herra juure ja ütles, et tema Mareilis'i kostida tahaks. Herral ei olnud midagi selle wasta, sest mõlemad oliwad aunsa rahwa lapsed; herra lastis ka hobused ette panna, Mareilis'i aratuna ja sõitis siis kirisherra juure. Se kirjutas kihlapaari nimed passu raamatu sisse, näitas siis tänase aealehe peale ja ütles herra wasta: „Imelikud asjad on täna õitse sündind, kas Teie ehk ei ole ise midagi näinud.“ „Ei,“ ütles herra, „ja minu sõwaht ei ole minule ka ühtigi rääkind. Mis seal lehtes seisab?“ „Kuninge,“ ütles kirisherra ja luges: „Esiteks oli leff-öö aeal palju lendawaid tähti näha.“

„Seda ma arwan,“ mõtles Juurish, „nägin küll kuidas sädemed lendasiwad, kui Beetrus mööda Linnuteed sõitis.“ Aga tema ei ütelnud ühtigi, sest tema ei tahtnud herrade wahetele rääkida.

Kirisherra luges edasi:

„Siis nähti, kuidas kuu äkitselt kahwaks jäi; ka arwatakse et tema omast teest efsinud oleks.“

„Oho,“ mõtles Juurish, „aga neil herradel